

»Omaperäisyyden ja kekseliäisyyden juhlaa.» – *The New York Times*

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ

WSOY

Elokuvassa
NÄHDÄÄN

SUOMENTANUT JYRKI LAPPI-SEPPÄLÄ

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ

Elokuvassa
NÄHDÄÄN

SUOMENTANUT JYRKI LAPPI-SEPPÄLÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

ESPAJANKIELINEN ALKUTEOS

En agosto nos vemos

Alkuteoksen toimittanut Cristóbal Pera

© GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ and Heirs of GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ, 2024

SUOMENKIELINEN LAITOS

© JYRKI LAPPI-SEPPÄLÄ JA WSOY 2025

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-51017-9

PAINETTU EU:SSA

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

ESIPUHE

ISÄMME VIIME VUOSINAAN potema muistin heikkeneminen oli raskasta meille kaikille, kuten arvata saattaa. Mutta pettymystä ja epätoivoa isälle aiheutti ennen kaikkea se, että sairaus esti vähitellen kirjoittamasta niin tarkasti ja kurinalaisesti kuin hän oli tottunut tekemään. Gabo ilmaisi kerran murheensa meille suuren kirjailijan selkeään ja kaunopuheiseen tapaan: »Muisti on minulle samaan aikaan sekä raaka-ainetta ja työväline. Ilman sitä ei ole mitään.»

Elokuussa nähdään syntyi isän viimeisenä ponnistuksena luomistyön jatkamiseksi vaikka läpi harmaan kiven. Teoksen syntyprosessi oli kilpajuoksua, jossa vastakkain olivat yhtäältä taiteellisen täydellisyyden tavoittelu ja toisaalta henkisten voimavarojen ehtyminen. Ystävämme Cristóbal Pera kuvaa lukuisten tekstiversioiden edestakaista riepottelua paljon paremmin kuin me kykenemme sitä selostamaan. Muistamme vain, kuinka Gabo kerran antoi lopullisen tuomionsa: »Tämä kirja ei kelpaa mihinkään. Se täytyy hävittää.»

Emme kuitenkaan hävittäneet tekstiä, vaan jätimme sen syrjään siinä toivossa, että ajan kuluminen ratkaisee

puolestamme sen kohtalon. Luettuamme käsikirjoituksen uudelleen, kun tekijän kuolemasta oli jo liki kymmenen vuotta, tajusimme että siinä on monia hyvin nautittavia piirteitä. Teksti ei ole tietenkään yhtä hiottu kuin hänen tärkeimmät teoksensa. Siinä on aukkoja ja pieniä epä-johdonmukaisuuksia, mutta ei mitään sellaista mikä estäisi nauttimasta Gabon tuotannon säkenöivimmistä piirteistä, joita ovat mielikuvituksen lento, kielen runollisuus, vangitseva kerronta, ihmisluonnon syvälinen ymmärtäminen sekä hellä suhtautuminen omiin elämäkokemuksiin ja vastoin-käymisiin eri aloilla – mutta ennen kaikkea rakkaus. Hänen koko tuotantonsa tärkein teema on varmaan ollut rakkaus.

Kun huomasimme, että kirja oli paljon parempi kuin olimme muistelleet, mieleemme tuli, että henkisten kykyjen heikentyminen, joka oli estänyt Gaboa saattamasta teostaan valmiiksi, kenties esti häntä myös havaitsemasta kaikkea hyvää, mitä siihen puutteista huolimatta sisältyi. Petimme siis lupauksemme ja päätimme asettaa muiden näkökohtien edelle lukijoille tarjottavan ilon. Jos siis yleisö osaa teoksesta nauttia, uskomme Gabon antavan meille anteeksi. Luotamme siihen.

Rodrigo ja Gonzalo García Barcha

1

Nainen palasi saarelle kuudentenatoista elokuuta kello kolmen lautalla. Hänellä oli farkut, skottiruudullinen paitapusero, yksinkertaiset matalakorkoiset kengät, ei sukkia, harsokankainen päivänvarjo, käsilaukku ja ainoana matkatavarana rantakassi. Laiturin taksijonossa hän nousi empimättä meri-ilman syövyttämään autonrotiskoon. Kuski tervehti tuttavallisesti ja vei hänet pitkin kuoppaista tietä halki kyläpahasen, jonka taloissa oli savella sivellyt ruokoseinät sekä palmunlehväkatot ja jossa hehkuvan hiekan kattamat kadut myötäilivät liekehtivän meren rantaviivaa. Kuljettajan täytyi kiemurrella väistääkseen röyhkeitä sikoja ja alastomia pikkupoikia, jotka kiusoittelivat vääntelehtimällä heidän edessään kuin härkätaistelijat. Kylän ohitettuaan auto jatkoi pitkin kuningaspalmujen reunustamaa tietä kohti sinihaikaroiden kansoittaman laguunin ja valtameren väliin jäävää, turistipaikkojen täyttämää rantakaistaletta, kunnes auto pysähtyi alueen vanhimman ja rähjäisimmän hotellin eteen.

Vastaanottovirkailija oli jo odottanut asiakasta ja ojensi nyt allekirjoitusta vaille valmiin matkustajakortin sekä avaimet toisen kerroksen huoneeseen, ainoaan jonka ikkunat olivat laguunin puolella. Tulija harppoi portaat ylös ja astui ankeaan huoneeseen, jossa lemusi äskettäin suihkutettu hyönteismyrkky ja jonka täytti lähes kokonaan suunnattoman leveä parisänky. Hän kaivoi rantakassista vuohenahkaisen toilettilaukun sekä nidotun, puhtaaksi leikkaamattoman kirjan, jonka laski yöpöydälle norsunluinen paperiveitsi työnnettynä sivujen väliin lukumerkiksi. Sitten hän otti esiin vaaleanpunaisen silkkivyöpaidan, työnsi sen tyynyn alle ja otti laukusta trooppisin lintukuvioin kirjoitun silkkinenäliinan, lyhythihaisen valkean paitapuseron sekä kuluneet tennistossut ja vei ne kylpyhuoneeseen.

Ennen vaatteiden vaihtoa hän riisui vihkisormuksen ja oikeassa ranteessa pitämänsä miestenkellon, laski ne peilihyllylle ja valeli parilla huuhtaisulla kasvoiltaan iltapäiväisen uneliaisuuden. Ihonsa kuivattuaan hän koetteli rintojaan, jotka olivat kahden raskauden jälkeenkin pyöreät ja kiinteät. Sitten hän kiristi poskiaan kämmensyrjillä taaksepäin palautukseen mieleensä, minkä näköinen hän oli ollut nuorena. Kaularyppyihin ei kannattanut kiinnittää huomiota, niille

ei enää mahtanut mitään, mutta hän tutki sen sijaan täydellisen hammasrivinsä, jonka oli harjannut heti laivalounaan jälkeen. Hän pyöräytti deodoranttipuikkoa huolellisesti ajeluissa kainaloissaan ja puki ylleen raikkaan puuvillapaidan, jonka taskuun oli applikoitu nimikirjaimet AMB. Seuraavaksi hän harjasi olkapäille ulottuvat hiukset ja solmi poninhännän lintukuvioisella liinalla. Lopuksi hän pehmensi huu-liaan tavallisella vaseliinivoiteella, kostutti etusormet ja silotti niillä kulmakarvansa, napautti korvien taakse tipan *Maderas de Oriente* -hajuvettä ja tarkasteli lopuksi äidinkasvojen syksyistä peilikuvaa. Meikkaamaton iho oli väriltään ja rakenteeltaan kuin melassia, ja topaasinväriset silmät näyttivät tummien ripsien varjossa hyvin kauniilta. Hän hieroi ihoaan tarmokkaasti, tarkasteli sitten peilikuvaansa kriittisesti ja päätteli, että se oli yhtä mainio kuin hänen mielialansakin. Vasta pujottaessaan sormuksen takaisin sormeen ja kellon ranteeseen hän huomasi olevansa myöhässä: kello oli kuutta vaille neljä, mutta hän soi itselleen minuutin nostalgiatuokion katselemalla haikaroita, jotka liitelivät kuumuutta hehkuvan laguunin yllä.

Auto odotti portilla banaanipuiden varjossa. Kuski ei tarvinnut osoitetta, vaan lähti saman tien ajamaan pitkin

palmujen reunustamaa puistokatua kohti hotellien väliin jäänyttä joutomaatonttia, jolla käytiin torikauppaa. Taksi pysähtyi kukkapöydän eteen. Rantatuolissa torkkuva musta matami havahtui autontorven törähdykseen, tunsi takapenkillä istuvan asiakkaan ja ojensi tämän tilaamat miekkailijat nauraen ja kaikenlaista rupatellen. Parin korttelinvälin jälkeen taksi kääntyi hädin tuskin ajokelpoiselle kärrytielle, joka kiemurteli vuorensinämän ulokkeella terävsärmäisten kivenlohkareiden keskellä. Kuumuuden kiteyttämän ilman läpi erottuivat vierassatamaan kiinnittyneet huvijahdit, Karibianmeren ulappa sekä kello neljän lautta, joka oli palaamassa mantereelle. Kukkulan laella sijaitsi tienoon vaatimattomin hautausmaa. Nainen tönäisi ruostunutta rautaporttia kevyesti ja astui kukkakimppu kädessään polulle, jonka varrella hautakummut olivat enimmäkseen rikkaruohojen peitossa. Alueen keskellä oli suurilehtinen kapokkipuu, jonka perusteella hän osasi suunnistaa äitinsä haudalle. Terävät kivet pistelivät jalkapohjia kuumuudessa pehmenneiden kengänpohjien lävitse, ja armoton aurinko siivilöityi päivänvarjon läpi. Heinikon keskeltä ilmestyi leguaani, joka jähmettyi naisen eteen, tuijotti häntä hetken ja pakeni kiireesti.

Hän otti taskusta puutarhakäsineen, pujotti sen toiseen käteensä ja vasta kolme hautakiveä puhdistettuaan tunnisti kellastuneen marmoripaaden, johon oli hakattu äidin nimi ja kahdeksan vuotta aikaisemmin kohdatun kuoleman päivämäärä.

Nainen oli toistanut saman matkan joka vuosi kuudentenatoista elokuuta samaan kellonaikaan, saman taksin tuomana ja samalta kauppiaalta ostettua kukkakimppua kantaen, saman köyhän hautuumaan kärventävässä päivänpaisteessa, laskeakseen kimpun tuoreita miekkaliljoja äitinsä haudalle. Sen jälkeen hänellä ei ollut mitään tekemistä ennen kello yhdeksää seuraavana aamuna, jolloin päivän ensimmäinen lautta lähtisi paluumatkalle.

Naisen nimi oli Ana Magdalena Bach. Hän oli neljäkymmentäkuusivuotias ja ollut kaksikymmentäseitsemän vuotta onnellisesti aviossa miehen kanssa, jota hän rakasti ja joka rakasti häntä. Ana Magdalena oli mennyt naimisiin ennen valmistumistaan taidehistorian ja humanististen tieteiden alalta, edelleen neitsyenä ja vailla aikaisempia seurustelusuhteita. Hänen äitinsä oli ollut tunnettu montessori-alakoulun opettaja, joka oli akateemisista ansioistaan huolimatta halunnut pysyä samassa toimessa koko elämänsä ajan.

Ana Magdalena oli perinyt äidiltä silmiensä kullanhohteen, viisaan vähäpuheisuuden ja älykkyuden, joiden turvin hän osasi hillitä itsensä. Hän kuului muusikkoperheeseen. Isä oli toiminut neljäkymmentä vuotta pianonsoiton opettajana ja konservatorion johtajana. Aviomies – niin ikään muusikkoperheestä – oli seurannut omaa opettajaansa kapellimestarina. Pariskunnan lahjakas poika oli yltänyt kaksikymmentäkaksivuotiaana Kansallisen sinfoniaorkesterin ykkösellistiksi ja saanut soittonäytteestään myönteisen arvion Mstislav Leopoldovitš Rostropovitšilta. Kahdeksantoista-vuotias tytär puolestaan oppi suorastaan nerokkaasti soittamaan melkein mitä tahansa instrumenttia korvakuulolta, mutta harrasti sitä lähinnä verukkeena voidakseen viettää yönsä poissa kotoa. Hän oli rakastunut erinomaiseen jazztrumpetistiin, mutta halusi vanhempiensa tahdon vastaisesti liittyä kengättömiin karmeliittoihin.

Ana Magdalenan äiti oli kolme päivää ennen kuolemaansa halunnut saada leposijan tältä saarelta. Tytär olisi tahtonut matkustaa hautajaisiin, mutta kaikkien mielestä se olisi ollut varomatonta, eikä Ana Magdalena uskonut itsekkään selviävänsä hengissä niin suuresta murheesta. Isä vei hänet saarelle vasta äidin kuoleman ensimmäisenä vuosi-

päivänä, jolloin oli tullut aika asettaa haudalle marmori-paasi. Ana Magdalena oli pelännyt merimatkan aikana, jota oli taitettu melkein neljän tunnin ajan puisella perämootto-riveneellä meren myrskyssä kaiken aikaa. Saarelle pääs-tyään hän oli ihailnut luonnontilaisen sademetsän reunaan ulottuvia kultahiekkaisia rantoja, pikkulintujen liverrystä ja haikaroiden aavemaista liitelyä tyynen laguunin yllä. Häntä masensi tarkastella köyhää kylää, jossa ihmisten täytyi nuk-kua taivasalla kookospalmujen väliin pingotetuissa riippu-keinuissa, vaikka juuri täällä oli syntynyt muuan tunnettu runoilijatar ja eräskin mahtipontinen senaattori, josta oli vähällä tulla tasavallan presidentti. Ana Magdalenaa järkytti nähdä, kuinka moni musta kalastaja oli menettänyt toisen kätensä dynamiittipanoksen räjähdettyä ennen aikojaan. Mutta ennen kaikkea hän ymmärsi äitinsä toiveen nähdes-sään, miten säihkyvän kauniilta maailma näytti kukkulan laelta. Se oli ainoa yksinäinen paikka, jossa hän ei kokenut olevansa yksin. Tuon käynnin jälkeen Ana Magdalena Bach oli antanut äitinsä jäädä tänne ja päättänyt viedä kimpun miekkaliljoja joka vuosi hänen haudalleen.

Elokuu oli helteiden ja mielipuolisten rankkasateiden kuukausi, mutta hänelle se merkitsi vain katumus-

harjoitusta, joka hänen oli käytävä läpi tunnollisesti ja aina yksin. Hän oli horjunut päätöksessään vain kerran, kun lapset olivat jankuttaneet haluavansa nähdä mummin haudan, ja silloin luonto oli rankaissut häntä järjestämällä pelottavan merimatkan. Jotta pimeys ei yllättäisi ennen perille tuloa, moottorivene oli lähtenyt liikkeelle rankasateesta huolimatta. Perille tultua lapset olivat olleet lopen uupuneita ja merenkäynnin pelästyttämiä. Onneksi he pääsivät yöksi saaren ensimmäiseen turistihotelliin, jonka senaattori oli rakennuttanut omiin nimiinsä valtion varoilla.

Ana Magdalena Bach oli nähnyt jyrkänteille rakennettujen lasitalojen lisääntyvän vuosi vuodelta samaa tahtia kuin kylä jatkoi kurjistumistaan. Uusi autolautta oli tehnyt moottoriveneet virattomiksi. Merimatka kesti edelleen neljä tuntia, mutta rattona oli nyt ilmastointi, orkesteri ja ilotyttöjä. Ana Magdalenalle matka oli jo rutiinia, ja hänet tunnettiin yhtenä reitin säännöllisimmistä matkustajista.

Hotelliin palattuaan hän heittäytyi vuoteelle ainoana vaatetuksenaan pitsialushousut ja jatkoi kirjan lukemista aukeamalta, jonka väliin hän oli jättänyt paperiveitsen, kattotuulettimen yrittäessä turhaan karkottaa kuumuutta. Kirja oli Bram Stokerin *Dracula*. Hän oli ahminut siitä puo-

let autolautalla ja pitänyt sitä mestariteoksena. Hän nukahti kuitenkin pian kirja rinnoillaan ja heräsi kaksi tuntia myöhemmin unisena, hiessä kylpien ja nälkäisenä kuin susi.

Hotellin baari oli auki iltakymmeneen, ja Ana Magdalena oli päättänyt käydä syömässä jotain ennen yöpuulle menoa. Hän huomasi että asiakkaita oli enemmän kuin yleensä siihen kellonaikaan, eikä tarjoilija näyttänyt olevan sama kuin viimeksi. Hän tilasi varmuuden vuoksi lämpimän kinkkujuustovoileivän, kuten aiempinakin kertoina, ja kupillisen maitokahvia. Sillä välin kuin niitä valmistettiin, hän katseli ympärilleen ja havaitsi, että paikalla oli lähinnä iäkkäitä matkailijoita, kuten silloinkin kun tämä oli ollut kylän ainoa hotelli. Puoliverinen pikkutyttö lauloi haikeita bole-roja, ja aiemmilta vuosilta tuttu, nyttemmin vanhentunut ja sokeutunut Agustín Romero säesti soittaen viehkeästi samaa pahasti kolhiintunutta pianoa kuin aikanaan hotellin avajaisissa.

Ana Magdalena söi leivän nopeasti ja yritti peittää kiusaantuneisuutensa siitä, että istui pöydässä yksin. Silti hän nautti pehmeästä ja rauhoittavasta musiikista, ja tyttö lauloi hyvin. Kun musiikki taukosi, eri puolilla salia näkyi enää kolme pariskuntaa, ja suoraan vastapäätä istui tyylikäs

herra, jonka tuloa Ana Magdalena ei ollut huomannut. Miehen yllä oli valkoinen pellavapuku ja hänen mustat hiuksensa olivat metallinkiiltävät. Hänen edessään pöydällä oli brandypullo sekä aromilasi puolillaan, ja mies näytti olevan ypöyksin maailmassa.

Piano aloitti Debussyn »Clair de lunen» uskaliaana bolerosovitukseksi, ja puoliverinen tyttö lauloi sen lemmeikkäästi. Liikuttunut Ana Magdalena tilasi ginigrogin, ainoan alkoholijuoman jota sieti joten kuten. Jo ensimmäisestä siemauksesta maailma muuttui. Ana Magdalena tunsu olevansa nokkela ja rohkea, iloinen, kaikkeen kykenevä, musiikin ja ginin taivaallisen yhteisvaikutuksen tuloksena kaunistunut. Hän arveli ettei viereisen pöydän mies ollut huomannut häntä, mutta vilkaistuaan siihen suuntaan toistamiseen hän huomasi miehen katselevan häntä. Mies punastui. Ana Magdalena ei väistänyt katsetta, jolloin mies vilkaisi taskukelloa, palautti sen paikalleen, kaatoi toisen lasillisen ja perin juurin hämääntyneenä siirtyi tuijottamaan ovelle, koska tajusi Ana Magdalenan tutkiskelevan häntä säälimättömästi. Silloin hän päätti katsella naista suoraan silmiin. Ana Magdalena hymyili ja tervehti nyökkäimällä kevyesti.

– Saanko tarjota lasillisen? mies kysyi.

– Kernaasti, Ana Magdalena vastasi.

Mies siirtyi hänen pöytänsä, kaatoi brandyn hyvin tyylikkäästi ja sanoi: »Terveydiksi.»

Ana Magdalena yhtyi leikkiin, ja kumpikin tyhjensi lasinsa kerralla. Juoma meni miehellä väärään kurkkuun, yskiminen sai vartalon vavahtelemaan ja kyyneleet valumaan silmistä. He olivat pitkään vaiti, kunnes mies kuivasi kasvonsa laventelintuoksuisella taskuliinalla ja sai äänensä takaisin. Ana Magdalena uskaltautui kysymään, odottiko mies jotakuta.

– En, mies vastasi. – Oli minulla yksi tärkeä juttu, mutta se on jo hoidettu.

– Liikeasiako? Ana Magdalena kysyi kasvoillaan laskelmoidun epäuskoinen ilme.

– Ei minulla enää juuri muita asioita ole, mies vastasi äänellä, jollaista miehet käyttävät halutessaan, ettei heitä uskota.

Ana Magdalena halusi olla toiselle mieliksi ja lopetti aiheen käsittelyn alamaiseen sävyyn, joka ei ollut hänelle ominainen, mutta tällä kertaa täysin harkittu:

– Varmaankin jokin kotiasia.

Näin hän jatkoi ohjailleen miestä varmaotteisesti, kunnes sai tämän juuttumaan tyhjänpäiväiseen jutusteluun. Ensin hän leikki arvailemalla miehen ikää ja antoi yhden vuoden liikaa: neljäkymmentäkuusi. Sitten hän arvaili puheen korostusta, ja kolmas veikkaus osui oikeaan: Yhdysvaltain latino. Hän yritti myös selvittää puhekumppanin ammatia, mutta toisen väärän vastauksen jälkeen mies kiirehti kertomaan olevansa insinööri. Ana Magdalena arveli että kyseessä on juoni, jonka tarkoituksena oli estää häntä osumasta vahingossa oikeaan.

Hän johdatti keskustelun siihen, kuinka rohkeata on ollut sovittaa Debussyn sävellys boleroksi. Mies ei ollut sitä edes havainnut, mutta huomasi sen sijaan puhekumppaninsa tuntevan musiikkia, kun taas hän itse oli jäänyt »Tonava kaunoisen» tasolle. Ana Magdalena kertoi lukuvansa Bram Stokerin *Draculaa*. Mies oli lukenut sen joskus koulussa ja muisti vielä vaikuttavan kohtauksen, jossa kreivi nousee maihin Lontoossa koiraksi muuttuneena. Ana Magdalena muisti samoin ja sanoi, ettei ymmärtänyt miksi Francis Ford Coppola oli unohtumattomassa elokuvassaan muuttanut juuri sitä kohtaa. Toisen ryypyn jälkeen Ana Magdalenasta tuntui kuin brandy olisi kohdannut

ginin sydämen syvyyksissä, ja hänen oli koottava voimansa, jottei menisi päästään pyörälle. Soitto loppui yhdeltätoista, ja orkesteri odotti heidän poistumistaan pannakseen paikankiinni.

Ana Magdalena tunsi miehen nyt kuin olisi aina elänyt tämän kanssa. Hän tiesi, että mies oli puhdas ja siisti, hyvin pukeutunut, että kynsien luonnollinen kiilto korosti käsien elottomuutta ja että miehellä oli hyvä sydän – pelkurin sydän. Ana Magdalena huomasi suurten keltaisten silmiensä aiheuttavan hämmennystä, joten piti katseensa tiiviisti kohdistuneena mieheen. Silloin hän tunsi olevansa kyllin vahva ottamaan askeleen, jollaista ei olisi uskonut ikinä ottavansa, ja kysyi huolettomasti:

– Mennäänkö yläkertaan?

Mies oli menettänyt valtansa.

– Minä en asu täällä.

Tuskin mies oli saanut lauseensa loppuun, kun Ana Magdalena tokaisi »Niin, mutta minä asun» ja nousi tuoliltaan. Hänen tarvitsi vain heilauttaa päätään, niin mies oli hänen vallassaan.

– Toinen kerros, huone kaksisataakolme, hissistä oikealle. Älkää koputtako, työntäkää vain ovi auki.

Hän meni huoneeseensa mieli täynnä suloista kauhua, jollaista ei ollut tuntenut häyönsä jälkeen. Hän käynnisti kattotuulettimen, mutta ei sytyttänyt valoja, riisuutui kaikessa kiireessä pimeyden keskellä ja jätti lattialle kylpyhuoneeseen johtavan vaatevanan. Sytyttäessään peilivalon hänen täytyi sulkea silmänsä ja vetää syvään henkeä tasatakseen sykkeensä ja hillitäkseen käsiensä vapinan. Hän huuhteli pikaisesti alapäänsä, kainalot ja kumitossujen litistämät varpaat, sillä hikisestä iltapäivästä huolimatta hän oli ajatellut mennä kylpyyn vasta seuraavana päivänä. Koska hampaidenpesuun ei ollut aikaa, hän puristi kielelle hie-man hammastahnaa ja palasi huoneeseen, jonne kantautui vain peililampun viisto valoviiru.

Hän ei odottanut vieraansa työntävän ovea auki, vaan meni itse avaamaan kuullessaan lähestyvät askeleet. Ele sai miehen pelästymään, mutta Ana Magdalena ei jättänyt aikaa epäröintiin, vaan riuhtaisi tulijalta takin ja solmion ja heitti ne olan yli lattialle. Huoneeseen levisi hento laventelin tuoksu. Mies yritti ensin itsekin osallistua vaatteidensa riisumiseen, mutta toinen ei antanut siihen aikaa. Saatuaan miehen yläruumiin paljaaksi Ana Magdalena tönäisi tämän sängylle istumaan ja polvistui

riisumaan kengät ja sukat. Sillä välin mies avasi vyönsä soljen ja etumuksen napit, niin että Ana Magdalena saattoi vetää housut jalasta. Kumpikaan ei piitannut lattialle levineistä avaimista, seteleistä, kolikoista eikä taskuveitsestä. Lopuksi Ana Magdalena auttoi miestä vapautumaan alushousuista ja huomasi silloin, ettei tämä ollut yhtä hyvin varusteltu kuin hänen puolisonsa, ainoa mies jonka hän oli tätä ennen nähnyt alastomana, mutta varuste sojotti sentään tanakasti pystyssä.

Ana Magdalena ei jättänyt miehelle vaihtoehtoja, vaan asettui hajareisin hänen päälleen ja ratsasti huipulle asti ajattelematta ollenkaan kumppaniaan, kunnes kumpikin oli nääntynyt, hämmentynyt ja kylpi hiessä. Hän jäi miehen päälle ja alkoi metelöivän kattotuulettimen alla kamppailla ensimmäisiä omantunnon pistoja vastaan, mutta huomasi sitten, että mies hengitti hänen allaan työläästi käsivarret levällään, joten hän kierähti tämän viereen selälleen. Mies ei hievahtanut, kunnes sai riittävästi henkeä kysyäkseen:

- Miksi juuri minä?
- Hetken mielijohteesta, Ana Magdalena vastasi.
- Kun kyseessä on teidän kaltaisenne nainen, mies sanoi, – sellainen on suuri kunnia.

– Jaa, Ana Magdalena ilkkui, – eikö se ollutkaan nautinto?

Mies ei vastannut, ja kumpikin jäi kuuntelemaan sisäisiä ääniään. Huone oli kaunis laguunin vihertävässä hämärässä. Kuului siipien läpsettä. Mies kysyi: »Mitä tuo on?« Ana Magdalena kertoi haikaroiden yöllisistä liikkeistä. Kun oli kulunut verkkainen tunti, jonka aikana he olivat kuis-kineet pelkkiä tyhjänpäiväisyyksiä, Ana Magdalena alkoi tutkiskella miestä sormenpäillään hyvin hitaasti rinnan korkeudelta alavatsaan asti, tunnusteli sitten reisiä, sääriä, jalkateriä, ja havaitsi että vartaloa peitti tiheä pehmeä karva, kuin huhtikuinen sammal. Sitten sormet tavoittelivat uinuvaa petoa ja löysivät sen voipuneena, mutta edelleen elossa. Mies helpotti puuhaa vaihtamalla asentoa. Ana Magdalena tunnusteli sormenpäillä kohdettaan, sen kokoa ja muotoa, väsähtänyttä esinahan kiinnikettä, silkinpehmeää terskaa, jonka juuressa oleva poimu tuntui siltä kuin se olisi kurottu kokoon säkintekijän äimällä. Hän laski ompeleet sormenpäillään, jolloin mies kiirehti selittämään seikan, jonka nainen oli jo aavistanut: »Minut on ympärileikattu aikuisena». Ja lisäsi huokaisten:

– Se tuotti hyvin omituista nautintoa.

Ana Magdalena Bach istuu yksin laguunin sinisen veden äärellä ja miettii hotellin baarin miehiä. Hän on ollut onnellisesti naimisissa jo vuosikausia, ja silti hänet valtaa vastustamaton halu olla edes hetken joku toinen. Joka elokuu Ana Magdalena matkustaa lautalla saarelle, jonne hänen äitinsä on haudattu, ja ottaa yhdeksi yöksi uuden rakastajan. Salsan ja boleron, viettelijöiden ja huijareiden täyttämänä huumaavina Karibianmeren iltoina hän ajautuu vuosi vuodelta yhä syvemmälle halujensa vietäväksi ja yhä lähemmäs sisimmässään piilevää pelkoa.

Postuumisti julkaistu yllättävä ja aistillinen *Elokuussa nähdään* on syvälinen mieltelmä itsensä löytämisestä ja rakkauden mysteereistä.

»**Kaikki ne hyveet,
jotka tekivät García Márquezin
parhaista teoksista suuria,
ovat läsnä myös tässä.**»

– Héctor Abad,
kolumbialainen kirjailija

